

[Møigaard.]

fra regeringen. Er det den åbenhed, man ønsker fra socialdemokratiets side, når man snakker markedspolitik, eller er det ikke et godt eksempel på, at det er sagtegængerne og listepeterne, der står for det — dem, der ikke vil lægge deres politik frem?

På samme måde er det gået med hensyn til mit synspunkt om, at linjen omkring det direkte valg til Europa-Parlamentet er lavet om. Jeg har sagt, at denne linje blev fastlagt i september 1972, jeg har peget på forbeholdet fra topmødet i Paris i december 1974, og jeg har blidt og nænsomt mindet hr. Ivar Nørgaard om, hvad han sagde om dette forbehold, dengang det kom. Han husker det sikkert selv. Jeg har peget på, at hr. Ivar Nørgaard i januar 1975 stemte imod i Europa-Parlamentet, og jeg har peget på, at hr. Ivar Nørgaard i et svar til mig i sommer klart sagde, at man under forhandling om den europæiske union ville fastholde forbeholdet over for direkte valg.

Det eneste, jeg har fået at vide, er, at jeg har citeret hr. Ivar Nørgaard forkert — endda mod bedre vidende — i referatet af, hvad han gjorde i Europa-Parlamentet i januar 1975. Ja men hr. Ivar Nørgaard, jeg har slet ikke citeret udenrigsøkonomiministeren, jeg har kun konstateret, at han stemte imod. Jeg spørger: citerer jeg forkert, når der her i Folketingstidende sp. 7422 står, at regeringen agter at fastholde forbeholdet? Der står „ja“ — kort og godt ja. Citerer jeg det forkert, så vil jeg godt have det at vide, for det er ikke mig, der har lavet svaret; det er udenrigsøkonomiministeren, der har lavet det, og han sagde klart i juli, at man ville fastholde forbeholdet over for direkte valg.

Der er altså en linje, og denne linje er brudt. Det ønsker udenrigsøkonomiministeren ikke at kommentere, han siger bare, jeg citerer ham forkert, hvor han overhovedet ikke er blevet citeret. Der er en linje, og denne linje er brudt.

Bruddet camoufleres med de såkaldte forbehold. Lad mig gentage, at jeg anser dem for at være teater. Meningen var, at udenrigsøkonomiministeren skulle komme hjem og sige — ikke mindst i den socialdemokratiske gruppe, hvor det jo har ligget lidt tungt — ja, gutter, nu har jeg forhandlet sagen for jer, og det var meget svært, men nu

er det klaret, nu er dette her ikke farligt længere.

Vi andre sagde: det er jo slet ikke svært at forhandle disse forbehold, og erfaringen viser, at vi har havde ret. Uden sværdslag fik man disse forbehold taget ad notam på topmødet i Rom, det spillede ingen stor rolle. Det har ikke været vanskeligt, det var teater, det skulle se ud af noget.

Dernæst er der sket en interessant skridning, som handelsministeren bekræftede i sit svar her. For oprindelig var det meningen, at folketinget, inden disse spørgsmål skulle forhandles, skulle beslutte, at det var dansk politik, at det skulle være sådan. Så skred man, da man ikke kunne finde sit flertal, og så blev det til, at folketinget selv skal afgøre, på hvilken måde det direkte valg skal laves. Det er egentlig interessant, for det giver forbeholdet i al sin nøgenhed. Det, der er indbyrden af den socialdemokratiske forbeholdspolitik, det er, at folketinget skal bestemme, det vil sige, at det, der er indbyrden af den socialdemokratiske forbeholdspolitik, det er, at grundloven skal holdes. Det er i sandhed en storslået politik på dette område, det er det rene teater.

Det kommer tydeligt frem, når vi ser på gangen, sagen skal have, og også når vi ser på det af hr. Erik Holst fremsatte forslag til dagsorden. Først skal der vedtages en konvention. Den skal indeholde mulighederne for de forbehold. Dernæst skal der vedtages en lovgivning, og vi ved alle, at de socialdemokratiske forbehold vil blive stemt ud af en komfortabel borgerlig majoritet i folketinget, og socialdemokraterne ved det også godt. De ved det så godt, at det ligger klart, at det vil ikke være et kabinetsspørgsmål for socialdemokraterne, når folketingets borgerlige flertal stemmer det ud, så vil man lammefromt finde sig i det. Det er det tredje eksempel på, at det er teater, det, vi snakker om.

Til sidst nogle ord om den af hr. Erik Holst foreslåede dagsorden, som vi naturligvis vil stemme imod. Jeg synes, at dagsordenen og ikke mindst det studie i dens tilblivelse, som hr. Erik Holst kom for skade at åbenbare, viser, for det første at der er lavet en eller anden forståelse mellem socialdemokratiet og venstre om denne sag — der spilles med fordekte kort, men spillet